

шакова. Заради че Г. Пѣшаковъ е' за-
челъ да пише не научжды тазыцы, но
на своеобразный, за това и той има право
да земе мѣстенце въ Исторіи своѣй оте-
чественной Набки. Да не помысли нѣкой
че тѣка, какъ сѣ говори, една рѣка мые
дрѣга. Заради че оусѣщаніе благодар-
ства, кое е' одѣшевало Г. Пѣшакова,
кога е' онъ сочинилъ таа пѣсень, сѣдѣва
похвала немѣ, за това азъ и тоа пѣть
не быхъ былъ правъ, ако быхъ оумол-
кналъ за него. Въ тази ода нема оусѣ-
щаніе, нити оуслаждаваніе, нити хвало-
любіе. За това азъ обращаамъ на него
сичкое одолженіе, каквото разсѣждаватъ
отодавнашнии мѣдрецы (*оучены челоуѣ-
цы), че: „Честь не е' оногова, комѣ сѣ
прави, но тогова кой ѣ прави.“ (*Non ho-
norato, sed honoranti honor est.*)

Заедно съ това писмо азъ получихъ
една кратка Болгарска Грамматика, коа
е' сочинилъ Іеромонахъ (*свѣщенно-инокъ)
Неофитъ, и ѣ напечатилъ 1835 въ
Крагѣвацъ (столичный градъ Сербіи)*

*) Въ 1841 стана Столица Сербіи Бѣлѣ-
градъ.